

Peter James

AMÍG A HALÁL EL NEM
VÁLASZT

VS V I L Á G S I K E R E K

Peter James

AMÍG A
HALÁL EL NEM
VÁLASZT

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Love You Dead

Love You Dead © Really Scary Books / Peter James 2016

Hungarian translation © Kiss Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
KISS ÁDÁM

A borítót
KENYŐ ILDIKÓ
tervezte

A hindi szavak átírását
MÁRTONFI ATTILA
ellenőrizte

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 452 140 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA
Készült 26,5 nyomdai ív terjedelemben

Nyomdai előkészítés TORDAS és TÁRSA Kft.
Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

1. fejezet

Február 10., kedd

A szerelmespár kibámult a hotel hálósobájának az ablakán, és mindketten boldogan elmosolyodtak, bár egészen különböző okokból.

A már egy hete beharangozott erős havazás éjjel végre megérkezett, és a sűrű, fehér pelyhek még reggel is hullottak az égből. Csak néhány hóláncos autó küzdötte fel magát a kanyargós hegyi úton, a parkoló járművek pedig fehér dombocskáknak tűntek a hotel előtt.

A Courchevel 1850 nevű kicsiny, francia siüdülő lakói megkönnyebbültek: az igazgató, a tulajdonos, a vendéglős, a téli hónapokra érkező idénymunkások, a sífelszereléseket bérbe adó boltos, a felvonó üzemeltetője és mindenki más, akinek a megélhetése nagyrészt a síszezontól függött. Legfőképpen pedig maguk a téli sportok szerelmesei. Napokig csak kék ég, szikrázó napsütés és olvadó hó várta őket, amely reggelre alattomos jéggé és hókásává állt össze, délután pedig a sziklák is felbukkantak. Ám most végre ragyogó kilátások kecsegtették a síelőket és a snowboardosokat, akik komoly összegeket vertek el az év ezen értékes pár napján a pályákon.

Miközben Jodie Bentley és idősödő amerikai vőlegénye, Walt felcsatolta a léceit a Chabichou Hotel bejárata előtt, a hóesés megcsiklandozta a bukósisakkal és szemüveggel borított arcuk szabadon maradt részét.

Bár gyakorlott síelő és sportőrült volt, a pénzügyi szakértő most járt először Európában síelni, így egész héten a jóval fiatalabb menyasszonyára támaszkodott, aki a jelek szerint úgy ismerte a környezetet, mint a tenyerét, így könnyűszerrel őt is elkalauzolta.

A rossz látási viszonyok miatt óvatosan csúsztak le a hoteltől

mindössze néhány percre lévő Biollay felvonóhoz, áthaladtak az elektronikus forgókapun, majd beálltak a várakozók rövid sorába. Pár perccel később már a lécsüket markolták, és a széles ülőlift felkapta és a csúcs felé vitte őket.

Walt lehúzta a biztonsági rudat, majd hátradőltek, befészkeltek magukat, és a kényelmes ruhájukban felkészültek a hegytetőre vezető hétperces útra. Amikor kiszálltak, a szél erősen fúj, és Jodie azonnal megindult egy könnyű piros, majd egy kék pályán, amely a Croisette-hez, a síparadicsom központi felvonóállomásához vezetett.

Levették a siléceiket, és Walt – bár porckorongsérvben szenvedett – ragaszkodott hozzá, hogy a sajátja mellett Jodie felszerelését is felvigye a felvonóhoz vezető rámpán. Miután egy piros, nyolcüléses gondolakabin lassan befordult az állomásra, bedugta a léceiket a két külső tartóba, majd követte Jodie-t a fülkébe. Leültek, és feltolták a homlokukra a szemüvegüket. Egy másik pár is megjelent, majd pár perccel később, épp mielőtt bezáródott volna az ajtó, egy alacsony, ötven év körüli férfi is besurrant utánuk divatos, Spyder sífelszerelésben és feltűnő bőrszakban, amelynek tükröződőtt a szemellenzője.

– *Bonjour!* – szólalt meg borzalmas francia kiejtéssel. Aztán hozzátette: – Remélem, nem zavarja önöket, ha csatlakozom. – Azzal leült velük szemben, miközben a felvonó meglódult felfelé.

– A legkevésbé sem – bólintott oda Walt.

Jodie udvariasan rámosolygott. A másik két idegen épp szorgosan pötyögött a telefonján, így ők nem válaszoltak.

– *Ah bien, vous parlez Anglais!** – Az idegen kicsatolta a sisakját, és egy pillanatra levette, hogy megvakarja kopasz fejbübját. – Amerikaiak? – kérdezte, miközben lehúzta a kesztyűjét, hogy kivegyen egy zsebkendőt a zsebéből, amellyel aztán megtörölte a szemellenzőt.

– Én Kaliforniából jöttem, de a menyasszonyom brit – tudatta Walt szívélyesen.

– Hát ez nagyszerű! Cudar egy idő van, de a hó biztosan hallali odafenn – jegyezte meg a férfi.

* Ó, nagyszerű! Beszélnek angolul! (francia)

Jodie megint udvariasan elmosolyodott.

– Ön hová valósi? – kérdezte.

– Délre. Brightonba – válaszolta az idegen.

– Te jó ég, micsoda véletlen! Én is! – kiáltotta Jodie.

– Kicsi a világ – motyogta a férfi, mint aki hirtelen zavarba jött.

– Mivel foglalkozik? – érdeklődött Walt.

– Az egészségügyben dolgoztam. Nemrég mentem nyugdíjba, aztán pedig Franciaországba költöztem. És maguk?

– Én befektetési alapokat kezelek – válaszolta az amerikai.

– Én pedig jogi asszisztens voltam – tette hozzá Jodie.

Miközben a szélben himbálózó kabin továbbemelkedett, a hó-esés viharba fordult, és a látási viszonyok percről percre romlottak. Walt átkarolta Jodie-t, és magához szorította.

– Talán nem kellene túl magasra mennünk ma reggel, drágám, a csúcson biztosan nagyon erős a szél – javasolta.

– Fantasztikus lehet odafenn a hó! – válaszolta a nő. – És ilyen korán biztosan nincsenek túl sokan arrafelé. Akad ott néhány remek pálya, bízz bennem!

– Hát rendben – pillantott ki kétkedve Walt a párás ablakon.

– Így igaz! – vágott közbe a brit. – Bízzon a gyönyörű feleségében! Az előrejelzések pedig jobb időt jósolnak. – Amikor a felvonó elérte az első állomást, az idegen udvariasan megvárta, hogy ők szálljanak ki először. – Örültem a találkozásnak – búcsúzott el. – A viszontlátásra!

A másik páros továbbra is a telefonjába merült, és a fülkében maradt.

Walt újfent ragaszkodott hozzá, hogy hozza Jodie síléceit, és így sétáltak át a nagy kabinos lifthez. Ez általában tömve volt síelőkkel, akik összepréselődtek, mint a szardíniák a dobozban, ám ma reggel a hatalmas fülke háromnegyede üres maradt. Rajtuk kívül csak néhány fanatikus tartott a csúc felé. A többségük bő ruhát viselő snowboardos volt, két marcona külsejű, szakállas férfi bojtos sapkában és hátizsákkal, akik egy laposüveg tartalmán osztozkodtak, valamint egy kisebb csoport sielő, akik közül az egyik egy GoPro kamerát viselt a sisakján. Walt feltolta a szemüvegét, és Jodie-ra mosolygott. A nő is pontosan így tett.

A férfi levette a kesztyűjét, betuszkolta a silécek közé, és előhúzott egy csokiszületet a kabátzsebéből, amellyel megkínálta Jodie-t.

– Köszí, de még mindig tele vagyok a reggeli után.

– Alig ettél valamit! – válaszolta a férfi, és letört magának egy darabot, a maradékot pedig visszatette a zsebébe, becipzárta, majd majszolni kezdett, és közben aggódó pillantásokat vetett kifelé. A kábeles felvonó himbálózott a szélben, aztán egyszer csak ijesztően nagyot lendült, amitől mindenki felkiáltott, félelmében vagy viccből. Walt megint átölelte Jodie-t, a nő pedig odabújt hozzá.

– Talán ihatnánk egy kávéfenn, és megvárhatnánk, amíg javulnak egy kicsit a látási viszonyok – próbálkozott.

– Csússzunk először párat, szerelmem – erősködött a nő. – Végre szűz hóban síelhetünk, amit még senki sem tett tönkre.

A férfi vállat vont.

– Ám legyen!

De nem tűnt túl lelkesnek. Egy darabig a nő arcát vizsgálta.

– Tudod – jegyezte meg aztán –, hihetetlen vagy. Nincs sok ember, akinek jól áll a bukósisak és a siszemüveg, de neked igen.

– Te pedig talpig szóke herceg vagy! – viszonzta a nő a bókot.

Walt megpróbálta megcsókolni a menyasszonyát, de a sisakja teteje nekiütődött a lány szemüvegének. Jodie kuncogott, aztán közelebb hajolt hozzá, és odasúgta neki:

– Milyen kár, hogy mások is vannak körülöttünk! – Azzal kesztyűs kezét végigfuttatta a férfi ágyékán.

Walt összerándult.

– Te jó ég, máris beindultam tőled!

– Én mindig beindulok tőled.

A férfi elvigyorodott. Aztán megint elkomorult, és kissé idegesnek tűnt. Kinézett az ablakon a viharba, a fülke pedig nyikorogott a szélben, majd oldalra lendült, amitől Walt majdnem elveszítette az egyensúlyát.

– Nálad van a mobilod, drágám? – kérdezte.

– Igen.

– Tudod, arra az esetre, ha elveszítenénk egymást a hóesésben.

– Nem fogjuk – nyugtatta meg magabiztosan a nő.

A férfi megpaskolta a mellkasát, majd eltöprengett. Megint megérintette a zsebét, aztán lehúzott egy másik cipzárt.

– Te jó ég! – kiáltotta, és tapogatni kezdte a fekete, márkás, Bogner síkabátja elejét. – El se hiszem, hogy ilyen buta vagyok. Úgy tűnik, a sajátomat a szobában hagytam.

– Biztos vagyok benne, hogy eltetted a jobb felső zsebedbe indulás előtt – értetlenkedett a nő.

A férfi újra ellenőrizte a kabátját, aztán a nadrágzsebeit is.

– A fenébe is, biztosan kiesett valahol! Talán, amikor felvettük a silécünket.

– Akkor maradjunk közel egymáshoz! Ha esetleg elszakadnánk egymástól, legyen az a B terv, hogy visszasielünk a Croisette-hez, és ott találkozunk. Csak kövesd a Courchevel 1850-be vezető jeleket, jól ki van táblázva.

– Talán jobb lenne rögtön lecsúszni, és megnézni, hátha a hotel előtti hóban fekszik valahol.

– Valaki biztosan megtalálja, drágám. És senki sem fogja ellopni egy ilyen kedves szállóban.

– Jobb lesz, ha lemegyünk, szükségem van rá. Pár fontos telefonot el kell intéznem ma délután.

– Rendben – bólintott a nő. – Hát persze, semmi gond, majd gyorsan lecsúszunk.

Öt perccel később a kábelkocsi lelassult, és árnyék borult föléjük. A fülke imbolygott, és nekiütődött az állomás védőfalának, majd lassan becsúszott, és megállt. Az ajtók kinyíltak, ők pedig a nehéz síbakancsaikban kiléptek a kabinból a lyukacsos fémplatformra.

Végigcsoszogtak rajta, majd óvatosan lelépcsöztek a vad hóviharba. Az arcukat csípte a hó, amely olyan kemény volt, mintha jégeső lett volna. Alig láttak pár méterre maguk elé, az előttük lehajtott fejjel, a snowboardjaikat markolva haladó csapat pedig csak bizonytalan árnyéknak tűnt.

Miközben megálltak a nagyrészt hóval borított tábla előtt, Walt letette a léceiket a földre, lerúgta a havat a bakancsa talpáról, megütögette a lábbelijét a botjával, hogy biztosan ne maradjon rajta hó, aztán belépett a csatok közé, és bezárta őket.

Miközben a sziluettek lassan távolodni kezdtek, Jodie megszólalt:

– Pillanat, drágám, meg kell tisztítanom a szemüvegemet.

Walt várakozott, és amennyire tudta, az arcát elfordította a szél-től, miközben Jodie lehúzta az egyik cipzárját, elővett egy zsebken-dőt, és letörölgette először a szemüveg belsejét, aztán a külsejét.

– Ez szörnyű! – kiabálta túl a férfi a hóvihart.

– Az egész üdülő legmagasabb pontján vagyunk – világosított-a fel a nő. – Ha leérünk erről a peremről, a szél is alábbhagy majd.

– Remélem, igazad lesz! Talán kezdenénk egy könnyebb pályával. Van kék út lefelé? Nem szívesen próbálkoznék valami ne-hezessel, amíg nem látok semmit!

– Hogyne lenne, ráadásul gyönyörű szép! Az eleje kicsit mere-dek, de aztán fantasztikus útvonal. A kedvencem!

A férfi látta, ahogy az utolsó sziluettek is eltűnnek, miközben Jodie felhúzza a kesztyűjét, és felcsatolja a silécét.

– Készen állsz? – kérdezte a menyasszonya.

– Igen.

A nő jobbra mutatott.

– Arra megyünk.

– Biztos vagy benne? A többiek mind a másik irányba indul-tak – mutatott Walt arrafelé, amerre a fülkében velük utazó többi turista indult.

– A keményebb fekete pályát szeretnéd, vagy a lazább kéket?

– A kéket! – vágta rá a férfi.

– Azok az örültek mind a feketéhez mennek.

Jodie a válla fölött hátrapillantott; látta, hogy a felvonó elhagy-ja az állomást, és elindul visszafelé. Még legalább tizenöt perc, mire a következő síelőcsoport megérkezik. Most teljesen egyedül maradtak.

– Kék? – kérdezte meg még egyszer. – Biztos vagy benne? Szerintem menne a fekete is.

– Ilyen viharban nem.

– Akkor erre! – bólintott.

– Nem látok egyetlen táblát sem erre, drágám. Valahol bizto-san van kint valami jelzés idefent, nem?

Jodie az egyik léccel arrébb söpörte a frissen lehullott havat maga mellett a földről. Egy pillanat múlva kirajzolódott a hó alatt a sílécék nyoma, amely egészen belefagyott a hókásás földbe.

– Látod? – kérdezte.

A férfi a nyomokra bámult. Egyenesen előrefelé vezettek néhány méteren át, aztán eltűntek a kavargó fehérségben. Megkönynyebbülten elmosolyodott.

– Okos lány. Megyek utánad.

– Nem, te menj előre! Így ha elesel, fel tudlak segíteni. Csak kövesd a nyomokat! Hajlítsd be a térded, és készülj fel, mert az első ötven méter kicsit meredek, aztán szépen átmegy vízszintesbe. Engedd el magad! – Jodie még egyszer idegesen körbepillantott, hogy biztosan nem figyel-e őket senki.

– Rendben! – kiáltotta a férfi hirtelen jött lelkesedéssel. – Indulás! Huhú!

Előrelendült a bottal, akár a felnyíló kapun meginduló versenyzők, és megint felkiáltott:

– Huhú!

Aztán a hangja szörnyű ordításba csapott át. Csak egy futó pillanatra, majd elnyelte a szél süvítése.

Utána csak a csend maradt.

Jodie megfordult, ellökte magát a botokkal, és elindult a többi síelő után. Szinte nem is érezte a szelet és az arcát csipkedő hó-pelyheket.

2. fejezet

Február 10., kedd

Jodie pontosan úgy tett, ahogy Walttal megállapodtak arra az esetre, ha elveszítenék egymást, és lecsúszott a Croisette-hez, ahol várakozott egy darabig a síiskola bejárata előtt.

Itt jóval melegebb volt, mint a Saulire tetején, és ahogy azt

a felvonón megismert brit férfi is megjósolta, az idő egyre jobb lett. A hóesés alábbhagyott, és a nap is kisütött. Az idegent leszámítva senki sem figyelt fel rájuk egyik felvonón sem az utastársak közül.

Jodie levette a sisakját, mert így talán valaki megismeri, és később megerősítheti majd a történetét. Az a brightoni fickó még hasznos is lehet. Alátámaszthatja, hogy Walttal együtt indultak síelni a rossz látási viszonyok ellenére. Kár, hogy nem kérdezte meg a nevét.

Az órájára pillantott, és azon töprengett, hogy vajon mennyit illik várnia. Úgy döntött, egy óra elég lesz. Ez tökéletesen észszerű időtartam, utána visszaindul a bárba egy finom, forró kávéra és egy francia snapszra, *eau de vie-re* – talán kettőre is –, hogy kissé megnyugodjon. Valahol le kell ülnie, hogy kidolgozza a történetét.

Felgyúrte a kabátja ujját, és az órájára pillantott. Tizenegy óra öt perc. Még korán volt, és egyre több síelő merészkedett elő a szállodákból meg a faházikókból, amikor az idő kitisztult, hogy elinduljanak a környező felvonók felé. Hirtelen egy snowboardos idióta átcsúszott a nő lécein, majd megragadta őt, nehogy mindketten elessenek.

– Jaj de sajnálom! Páronnémoá! – A bocsánatkérése pont olyan esetlen volt, mint amit tett.

– Faszfej! – vágta oda neki Jodie, miközben kiszabadította magát a karjából.

– Semmi szükség erre a hangnemre!

– Ó, hogyne, én csak állok itt az út szélén, te meg nekem jössz. Mégis mit kellene csinálnom, örömtáncot lejteni?

A nő füstölögve arrébb lépett, és tovább bámult felfelé a lejtőkre, hátha meglát egy fekete kabátos és nadrágos alakot, aki talán a vőlegénye lehet. Nem mintha számított volna rá. De tovább figyelt, és már jó előre kitalálta a történetét arra a nem túl valószínű esetre, ha feltűnne.

Másfél órával később Jodie kilépett a bárból, felhúzta a Cornelia James márkájú szőrmekecsytyűjét, a vállára vetette a síléceit, és végigbaktatott a Chabichou Hotelhoz vezető rövid, de meredek emel-

kedőn. A feje felett egy helikopter rotorjainak a zaját hallotta, és felnézett. Talán így visznek fel egy csoportot valami félreeső, természetes lejtőre síelni. Vagy a helyi hegyimentő-szolgálat gépe is lehetett.

Talán máris megtalálták a testet? Kicsit korábban, mint tervezte. A rohadt időjárás tehet róla, azt remélte, hogy a hóihar valamivel tovább tart majd. De nem számít.

Bedobott egy mentás rágógumit a szájába, hogy elnyomja az alkoholszagot, betette a léceket és a botokat a sítérlem bejárata melletti tartóba, majd belépett a síboltba. Az egyik fal mentén sorakoztak az új lécek, a bukósisakok a másik oldalra kerültek, a legújabb síelődivat szerint felöltöztetett próbababák pedig elszórtaan álldogáltak a helyiségben.

A síszaküzlet fiatal, jóképű francia vezetője, akitől a léceket kölcsönözték, nagy mosollyal köszöntötte. Elbűvölő francia akcentusával Simon Place így szólt:

– Nem síel? Hetek óta most a legjobbak a feltételek, gyönyörű a hó, délután pedig szerintem még a nap is kisüt.

– Elvesztettem a vőlegényemet a csúcson tomboló hóiharban, amikor felmentünk. Nem szeretek egyedül síelni. Buta módon a szobámban hagytam a telefonomat. Megyek, felhívom, hátha megtalálom. Ez az egy baj van ezzel az üdülővel: túl nagy.

Miközben a férfi lesegítette róla a sícipőt, megkérdezte:

– Elégedett volt a felszereléssel?

– Igen, nagyon jó.

– Stöckli márkájúak. Tudja, ezek a sílécek Rolls-Royce-ai.

– Kár, hogy sofőr nem jár hozzájuk – mondta Jodie, azzal kísétált a folyosóra, és magára hagyta a megjegyzése után összezavarodott férfit.

Felkapta a kulcsát a szálló recepcióján, és szólt a portásnak, hogy a vőlegényével elvesztették egymást síelés közben, és aggódik, mert egy órát várt rá idelent, de nem került elő. Hozzátette, hogy a férfi gyakorlott síelő, és biztosan jól van, aztán megkérte a recepcióst, hogy ha Walt előkerül, mondja meg neki, hogy az élmenyfürdőben van, ha a szobájában nem találja. Aztán felment a lifttel a harmadikra.

A szobát már kitakarították: rendezettnek és tisztának tűnt, ráadásul enyhe, kellemes fenyőszag járta át. Elővette a telefonját a fehéreneműit rejtő polc hátuljából, és tárcsázta Walt számát, mert biztosra akart menni arra az esetre, ha a rendőrség később megnézi a telefonját, és ellenőrzi a történetét.

Hallotta, hogy Walt telefonja rezegni kezd, aztán meg is szólal. Megszakította a hívást, kivette a férfi telefonját a fiókban lévő ruhahalom alól, ahová eldugta, és letette az asztalra a laptopja mellé. Aztán lehámozta magáról a nedves kabátot, felakasztotta a radiátorra, kidobta a rágógumit a szemetesbe, leült a frissen felhúzott paplanra, és a gondolataiba merült.

Eddig minden simán ment. Megkordult a gyomra. És a snapsz a fejébe szállt egy kicsit. Volt egy tanúja, hogy a vőlegényével ment fel a csúcsra. Volt egy másik tanúja a sikölcsönzőben, hogy nélküle tért vissza, miután elszakadtak egymástól a hóviharban, és visszament a szállóba a telefonjáért.

Annak viszont nincs szemtanúja, hogy mi történt a Saulire csúcsán.

Amikor eljegyezték egymást, Walt elárulta, hogy beleírta a végrendeletébe. Milyen kedves tőle!

Volt egy kellemes élményfürdő a földszinten egy medencével. Megnézi az e-mailjeit, ebédel valamit az étteremben, és újra beszél a recepciósval. Aztán, ha nem kap híreket, egy nyugalmas délután vár rá a gőzben, utána pedig talán egy masszázsról is befizet. Fél hat körül, jó egy órával a felvonók leállása után visszamegy a recepcióra, és újfent jelzi az eltűnt vőlegényével kapcsolatos aggodalmait, és megkérdezi, hogy tudnának-e beszélni a rendőrséggel és a kórházakkal.

Ahogy azt bármelyik aggódó menyasszony tenné.
Egészen elégedett volt magával.

3. fejezet

Február 10., kedd

Roy Grace is egészen elégedett volt magával, miközben lekászálódott a fizioterapeuta asztaláról a kis, brightoni rendelőben. Alig várta a szombati Valentin-napot. Már foglalt is egy asztalt a Cleóval közös kedvenc helyi éttermükbe, az English'sbe, és már most öszszefutott a nyál a szájában, ha végiggondolta, hogy mit rendel majd. Füstölt szalonnás osztrigát, aztán pedig vagy rákot, vagy nyelvhalat borsópürével. Egy pohár pezsgő kezdésnek, aztán pedig egy üveg finom, fehér Pouilly-Fuissé burgundi, a kedvenc bora, már amikor megengedheti magának.

A Henfield mellett, vidéken található új ház megvásárlása eléggé megterhelte őket anyagilag, de azért egy kisebb összeget félretettek, hogy meglephessék egymást a különleges alkalmakkor, amilyen ez is volt. Már tartottak egy remek házavató bulit a családdal és a közeli barátaikkal, Roy pedig nagyon örült annak, hogy a testvére egyre jobb kapcsolatot ápolt Cleo lánytestvérével, Charlie-val. Az első feleségének, Sandynek nem voltak testvérei, és különöc szüleivel finoman szólva is feszült viszonyban volt. Így nagyon örült a jelenlegi helyzetnek.

– Ennyi volt! – jegyezte meg Anita Lane. – Végeztünk! Azt hiszem, többet nem kell találkozunk, hacsak a lába el nem kezd megint fájni. Abban az esetben hívjon nyugodtan!

– Köszönöm! – bólintott Grace. – Remek hírek!

Január eleje óta heti kétszer járt ide, miután a Királyi Sussex Megyei Kórház sebésze eltávolította a tizenegy sörétet a jobb lábából karácsony előtt. Közvetlen közelről meglőtte egy feltételezett sorozatgyilkos, akit épp a hove-i háza alatt lévő bunkerben próbált meg elfogni. A sebész csak úgy mellékesen megjegyezte, hogy nagyon szerencsés, amiért nem veszítette el a lábát.

A felépülés először kész szenvedés volt, mivel több ideg is megsérült, így éjszakánként gyakran arra ébredt, hogy úgy érzi, mintha égne a lába. De a találkozóiik között fegyelmezetten tartot-

ta magát a terapeutától kapott gyakorlatsorhoz, és a fájdalom végül alábbhagyott, sőt a mozgástartománya is helyreállt.

– Még pár hétig folytassa a gyakorlatokat! – kérte a nő.

– Mikor kezdek el futni, Anita?

– Már most is megpróbálhatja, de csak óvatosan. Ne a maratonnal kezdje, rendben?

– Ezt megígérem.

– Ha fájdalmai vannak, rögtön jöjjön vissza hozzám! Ez parancs!

– Maga igazi diktátor, tudja? – vigyorgott Grace a nőre.

– Azért, mert látom, hogy alig bírja visszafogni magát. Ne feledje, hogy a lába komolyan megsérült, és attól még, hogy a manókat eldobta, és szabadjára engedem, nem örülhet meg. *Comprende?**

– *Comprende!*

– És próbáljon meg nem összeakaszkodni a rosszfiúkkal egy ideig.

– Főfelügyelő vagyok, elég ritkán kell a gyanúsítottakkal bonyódnom.

– Ja, igen, mivel főfelügyelő, ezért inkább rögtön meglövik, ugye? Roy vágott egy grimaszt.

– Igen, de azért remélem, ebből nem lesz rendszer.

– Én is ebben bízom. Sokakat csak egyszer ér találat, de utána nem fizioterapeutára, hanem koporsókészítőre van szükség. Fő a biztonság, nem így mondják?

– Lenyűgöző, hogy mennyire ismeri a rendőrségi szakzsargont! – Azzal a főfelügyelő kezét rázott a nővel, kiment a recepcióra, kifizette a számlát, és gondosan eltette a blokkot a tárcájába. A szolgálat közben szerzett sérülések kezelését megtérítette a rendőrség.

Húsz perccel később visszaért az irodájába a Sussex House-i központban, és közben úgy érezte, mintha épp most érne véget egy korszak. Bár gyakran kreatívan és a megszokott sablonokat félre-

* Megértette? (olasz)

dobva gondolkodott, Roy Grace a szíve legmélyén mégis a részletek és az alaposág embere volt. Ezt a tulajdonságot mindig is csodálta és tisztelte a régi mestereiben, és ezt kereste az új munkatársaiban. A megszokások rabja volt, és nem szerette a változást, mert az mindig nyugtalanította. De most, hála a kormány rendvédelmi megszorításainak, más szelek fújtak, és az átalakítások még korántsem értek véget.

Mindez érezhetően kihatott a munkamorálra. Egy évtizede mérget vehetett volna rá, hogy a rendőrség kötelékében dolgozók szinte egytől egyig imádják a munkájukat. Most egyre többen mondtak fel a nyugdíjkorhatár előtt, mert elégük lett az előléptetések befagyasztásából vagy a nyugdíjrendszer megváltoztatásából, amellyel a karrierjük közepén kellett szembesülniük, miközben minden lépésükre kénytelenek voltak ügyelni a politikai korrektség túlbuzgó harcosai miatt. Rendőrként féltek kifejezni a véleményüket vagy elsütni egy viccet. Ám Grace saját tapasztalatából mégis pontosan tudta, hogy a rendőrököt a híres akasztófahumoruk segítette át azokon a borzalmakon, amelyekkel néha találkoztak.

Valójában a változások jelentős része segítette az elfogadóbb, kevésbé korrup, kevésbé szexista és kevésbé rasszista rendőrség létrehozását, legalábbis Roy Grace karrierjének az elejéhez képest. Rengeteg pozitívum is akadt. Továbbra is imádták a munkáját, és próbálta nem hagyni, hogy a negatívumok hatással legyenek rá, de voltak olyan pillanatok is, amikor két évtizedes karrierje során először egyéb alternatívákat fontolgatott. Különösen az egy hónapos januári kényszerpihenő alatt volt ideje töprengeni. De a szíve mélyén tudta, hogy soha nem lenne képes lemondani a gyilkossági ügyek megoldása felett érzett elégedettségről, történiük is bármilyen változások.

Pedig ebben az épületben is épp egy komoly változás volt folyamatban. Ez a kéteemeletes art deco monstrum – amely a Bűnügyi Osztály központja volt, amíg a surrey-i és a sussexi Kiemelt Bűnügyek Csoportját össze nem vonták – az elmúlt évtizedekben a második otthonának számított. Az osztály régen egy felbolydult méhkashoz hasonlított, tele nyomozókkal, bűnügyi helyszínelőkkel, ahol működött igazságügyi szakértői részleg, képkalkotó és in-

formatikai bűnüldözési egység, rendelkeztek ujjlenyomat-adatbázissal, és számtalan gyilkossági és más súlyos bűncselekménnyel kapcsolatos nyomozás folyt. De pár hónapon belül mindennek vége, hála a brutális – és Grace véleménye szerint meglehetősen rövidlátó – kormányzati megszorításoknak, amelyek az összeshez hasonlóan ő rendőrségét is sújtották az Egyesült Királyságban.

A képzőanyag egység máris átköltözött Surrey-be. Hamarosan az informatikai bűnüldözési egység is átkerül Brightontól pár kilométerrel északra, Haywards Heathbe. És bár még nem erősítették meg, máris azt rebesgették, hogy az ő osztályát, a Kiemelt Bűnügyek Csoportját a sussexi rendőrség Lewesban található központjába helyezik át.

A tisztek és a kiszolgáló személyzet többségéhez hasonlóan ő maga sem szerette soha igazán ezt az épületet. A város szélén álló iparterületre száműzött, étkezde nélküli, túlsúfolt és az időjárás körülményekkel megbirkózni képtelen fűtéssel és légkondival sújtott létesítményből elméletileg megváltás lett volna a közelgő költözés. De most, hogy az épület egyre kísértetiesebbé vált, Grace-t kezdte megrohanni a nosztalgia érzése. A következő ősz már nem talál mást ezen a helyen, mint az épület mögötti zárkablockot.

Végigsétált a hatalmas, elhagyott, nyitott, első emeleti irodán, amely nemrég még a nyomozóknak adott otthont, elhaladt a már átköltöztetett tisztek és civil munkatársak lecsupasztított asztalai mellett, majd belépett a saját irodájába, amely a kevés elkerített szoba egyike volt.

Becsukta az ajtót, és leült az asztala mögé, kinézett a szitáló esőn át az Asda szupermarketre az út túloldalán – általában ott ebédeltek –, és közben a Cleo számára első anyák napjára gondolt, ameddig már csak pár hét volt hátra. Kell vennie neki egy ajándékot Noah nevében. Roynak már volt egy állandóan bővülő listája a telefonján a Cleónak megvásárolható születésnapi és karácsonyi ajándékokról, amelyek között szerepelt egy türkiz fülbevaló – ezt a színt nagyon szerette a felesége – és egy golyóstoll is. Felírta a *könyv* szót, hogy emlékeztesse magát, és ne felejtse el beugrani a City Booksba egy regényért, amelyet Cleo említett, bár a címét Roy már elfelejtette. Valahogy ki kell majd húznia belőle.

Aztán bejelentkezett a számítógépébe, majd ellenőrizte a beérkező információkat és e-maileket, amelyek azalatt érkeztek, amíg a terapeutánál volt, és felfigyelt egy e-mail-folyamra a sussexi rendőrség rögbicsapatáról. Erről eszébe jutott, hogy új kapitányt kell találnia, mivel a jelenlegit terrorelhárító képzésre küldik a virginiai Quanticóban található FBI-központba. Azt is látta, hogy a kenyérsütő, amelyet Cleóval rendeltek az új házba, már úton van.

Megírt pár gyors választ, és továbbította a rögbis e-mailt az egyik elődjének, egy leszerelt főfelügyelőnek, David Gaylornak, aki továbbra is a csapat menedzsereként dolgozott. Ezután a figyelmét újra arra az esetre irányította, amelyen a munkába való visszatérése óta folyamatosan emésztette magát.

A támadója, dr. Edward Crisp.

A hove-i háziorvos fotójára pillantott, aki önelégült vigyorral bámult vissza rá.

Crisp öt, húsz év körüli nőt gyilkolt meg – vagy legalábbis ötről tudtak. A szám valószínűleg magasabb lehetett. Talán jóval magasabb. Sarokba szorították a föld alatti rejtkehelyén, de miután lábbon lőtte Grace-t egy sörétes puskával, a férfi megmenekült a látszólag lehetetlen helyzetből. Senki sem tudta, hogyan. Az egyik elmélet szerint Crisp, aki tapasztalt alagútász és barlangász volt, átfúrta magát a brightoni és hove-i csatornahálózatig, és a bonyolult labirintus egyik aknanyílásából bukkant fel a felszínre.

A hálózatot üzemeltető Southern Water vállalat kezdetben rendíthetetlenül állította, hogy egy ilyen próbálkozást senki sem élhet túl. Ha Crisp nem fulladt meg, akkor fennakadt az egyik szűrőn, amelyek megakadályozzák, hogy a centiméter töredékénél nagyobb tárgyak elérjék a nyílt tengert. Ám a kutatás során mégsem találtak holttestet. Végül vonakodva kellett beismerniük, hogy – bár teljesen valószínűtlen – Crisp talán mégis túlélhette a kalandot.

Roy Grace egy dologban biztos volt: Crisp ravaszságában. A férfit elhagyta a felesége, Sandra, akit alaposan kivallattak, majd felmentettek bármilyen bűnrészesség vádja alól. Nagyon boldognak – és megkönnyebbültnek – tűnt, hogy megszabadult a férfitől. Az orvost szemmel láthatólag csak egyvalaki hiányolta: a család

kutyája, Smut, amelyet a nőhöz költöztettek, és szemmel láthatólag igencsak megviselte a gazdájának az elvesztése. Egészen hihetetlen volt, hogy a házasságuk alatt a nő mit sem sejtett arról, hogy a brightoni villájuk melletti romos ház, ahol Crisp néhány – vagy talán az összes – szörnyű tettet végrehajtotta, a férje offshore cégének a birtokában áll.

A rendőrség nemrég lehetséges bizonyítékot talált arra, hogy Crisp talán túlélte az összeütközést.

Egy aljas e-mailről volt szó, amelyet az orvos Roy egyik beosztottnak küldött az eset után, nem sokkal az eltűnését és a feltételezett halálát követően.

Az e-mail forrását nem lehetett visszakövetni. Egy névtelen Hotmail-fiókból érkezett, amelynek a gazdája bárhol lehetett a világon. Sőt, az is lehetséges volt, hogy beidőzítették, és valójában hetekkel korábban írták.

Szerencsére a február eddig nyugalmasan alakult, nem jelentettek be gyilkosságot Sussexben, ezért Roy Grace szabadon dolgozhatott, így konokul levelezésbe kezdett valamennyi európai, amerikai, ausztrál, afrikai és közel-keleti rendőrségi kapcsolatával, hátha valaki hallott az orvos felől. Az Interpol felelősével is töltött némi időt, hogy Crisp adatai és fotója biztosan eljusson a világ minden pontjára.

Crisp módszere az volt, hogy húsz év körüli, hosszú, barna hajú lányok közül válogatott. Az ennek a profilnak megfelelő, megoldatlan brit és amerikai gyilkossági ügyek összefoglalói ott tornyosultak Roy asztalán, és számtalan mappát töltöttek meg a számítógépén.

Ám mégsem jutott egyről a kettőre. Nagyjából kétszáz ország volt a világon, és dr. Edward Crisp bármelyikben meghúzhatta magát egy hotelban a kopasz fejével, a nagy szemüvegével és az önelégült vigyorával.

Bár akadt néhány, különösen Szíria és Észak-Korea, amelyeket szinte biztosan ki lehetett húzni a listáról.

– Hol bujkálsz, te rohadék? – tette fel a kérdést hangosan is a meglehetősen ideges főfelügyelő.

– Pont itt, főnök!

Roy meglepetten nézett fel a barátjára, Glenn Branson nyomozó felügyelőre, egy fekete, borotvált fejű, hegynyi emberre, aki széles vigyorral állt meg előtte.

– Nem tűnsz túl feldobottnak – jegyezte meg Branson.

– Igen, és tudod, miért nem? Mert akárhányszor jobb kedvre derülnék, megjelenik a lelki szemeim előtt a rohadék Edward Crisp vigyorgó arca.

– Nos, akkor híreim vannak számodra.

– Ne kímélj!

Branson átnyúlt az asztal felett, és letett egy kinyomtatott e-mailt Grace elé.

Grace elolvasta, aztán felnézett a barátjára.

– A francba!

4. fejezet

Február 10., kedd

Nem sokkal este hat előtt Jodie váratlan zajra riadt fel a Courchevel Hotel szobájának nagy, puha paplanján: egy helikopter húzott el nem sokkal az épület felett. Az ablakon keresztül látta, hogy szinte már teljesen sötét van odakint. A szája kiszáradt, és kicsit fáj a feje.

Ivott egy kevés vizet, odasétált az asztalához, és felnyitotta a Mac laptopja tetejét. Beírta a jelszavát, majd ellenőrizte az e-mailjeit. Azonnal elmosolyodott. Megint kapott tőle egyet!

Kedves Jodie!

Remélem, jól érzed magad, találjon is bárhol ez a levél a nagyvilágban. Túl régóta kínzol a kedves üzeneteiddel. Imádom azt a szexi képet, amit tegnap küldtél. Úgy érzem, csodálatos kapcsolat van közöttünk, és alig várom, hogy újra találkozzunk. Szerinted mikor keríthetünk rá sort? Épp most költözöm